

Fangtasia
SOUTĚŽNÍ SBORNÍK

Fangtasia

Soutěžní sborník

"Monstra jsou skutečná a duchové také. Žijí uvnitř nás a někdy vyhrávají."
- Stephen King

© www.fangtasia.cz, 2011

Jakékoliv kopírování této publikace i jen její části je možné jen s předběžným souhlasem.

Dcera lorda Ishtacka
Ondřej Hartman

Schody na půdu zavrzaly. Lord Isthack se křečovitě chytil shnilého zábradlí a pokračoval dál. Ociti se v nejvyšším patře svého domu. Z lucerny, kterou svíral v ruce se stařeckými skvrnami, vycházelo mdlé světlo odkrývající prašné podkroví. Pomalu přešel ke dřevěným dveřím, které byly zamčeny několika zámky. Postupně je všechny odemkl a odsunul petlice.

„Jsem zde, moje milá,“ řekl tichým hlasem. Položil svítilnu na stůl uprostřed tmavé místnosti. Od stěny se ozval pláč. „Neplakej, mé dítě,“ řekl Ishtack a pootočil závitem lucerny. Větší plamen náhle osvětlil celé podkroví. Odhalil i malou schoulenou dívku, která se krčila v rohu. Byla nahá, na sobě měla modřiny, zápěstí a nártý rozedřené do krve od zrezivělých okovů zapuštěných do cihlové zdi. Zpod zcuchaných plavých vlasů pohlédla na Ishtacka.

„Pusť mě... prosím,“ zašeptala. Lord James Ishtack smutně zavrtěl hlavou. „To nejde, dcero moje. To nejde.“

Šéfinspektor Adam Holow dvěma prsty držel tenké oušku malého hrnečku. Do nosu mu vnikla vůně čerstvé kávy. Skrze okno své kanceláře sledoval hlavní ulici, po které právě pobíhaly desítky lidí. Pršelo. Silný, hustý déšť. A byla mlha. Počasí, do kterého by psa nevyhnal. Napil se kávy a pocítil škodolibou radost při vzpomínce na své bývalé kolegy, obyčejné vyšetřovatele a pochůzkáře. Někteří z nich se právě teď procházeli v tom marastu venku, zatímco on seděl ve vyhřáté kanceláři.

Šéfinspektor Adam Holow, nedávno jmenovaný samotným kapitánem ze Scotland Yardu. *To zní dobře.* Ozvalo se zaťukání na dveře. Adam si otřel tenký knír do hřbetu ruky. „Dále.“ Do kanceláře strčil hlavu mladý hlídač a Adamův podržtaška David. „Přišla za vámi jakási paní...“

„Právě teď nemám úřední hodny,“ skočil mu do řeky Adam a pohlédl na kyvadlové hodiny v rohu místnosti.

„Já vím, pane, ale ta dáma říká, že je služebnou lorda Ishtacka.“

Šéfinspektor položil šálek a kývl. „Tak ji sem pošli!“ *James Ishtack. Starý páprda, který bydlí na okraji Lakesheeru. Obchodník, který nemusí vystrčit paty ze své barabizny a i tak vydělává mraky peněz. Pomatenec, jehož pohyb a kontakty hlídá samotný Scotland Yard.* Do kanceláře vešla promočená postarší žena. Složený černý deštník opřela o stěnu. Kapky z něj stékaly na dřevěnou podlahu a tvořily pod ním kaluž, kterou Adam nelibě pozoroval.

„Inspektore,“ spustila. *Šéfinspektore,* omluvil ji v duchu Adam. „Omlouvám se, že vás ruším.“

„Nic se neděje, madam. Odložte si a posaďte se. Kávu?“ Žena si sundala plášť a posadila se na čalouněnou židli. „Nikoli, děkuji.“ Byla zadýchaná. „Kladl jste mi na srdce, abych vás informovala o lordu Ishtackovi a jeho chování,“ zaskřehotala. „Lord Ishtack se poslední dobou chová podivněji, než je u něj obvyklé. Dělá mi to starosti, inspektore.“

Šéfinspektore! „Jak podivněji?“ Adam se posadil do křesla a nervózně pozoroval dlouho sukni služebné, ze které padaly kapky na podlahu.

„Už dříve si mluvil sám pro sebe, po nocích utíkal z domu a ráno se vracel. Ale poslední dobou se chová ještě divněji. Po nocích chodí nahoru na půdu. Mně tam chodit zakázal. Občas zaslechnu, jak tam křičí a s něčím mlátí. Ale nerozumím, co křičí. Nahání mi husí kůži, inspektore.“

Adam už se ani neobtěžoval v duchu služebnou opravit. Místo toho si nacpal dýmku tabákem a ten podpálil. Několikrát zabafal a nakonec se pohodlně opřel do křesla a sledoval déšť za oknem, zatímco Mary Black povídala o Ishtackově šílenství. *Ten chlap je blázen, to je jasná věc.* Adam Holow doufal, že žena přinese nějaké podstatné novinky. Neznámé obchodníky, se kterými by mluvil. Šlechtici, kteří by ho navštívili. *Ale ona mluví jen o jeho demenci.*

„Děkuji, že jste mi o všem pověděla,“ řekl blahosklonně a pomalu se postavil. „Jsem rád, že konáte svou povinnost. Obávám se však, že jeho lordstvu se prostě jen zhoršuje duševní zdraví.“

„A co ty dveře?“ vyhrkla služebná, která se očividně cítila nevyslyšená.

„Třeba tam má schované peníze či jiné cennosti. Nedělejte si s tím hlavu. Ocením ale, pokud mě budete pravidelně zpravovat o jeho chování. Co třeba příští týden?“ Šéfinspektor otevřel prosklené dveře a gestem dal ženě najevo, že její povinnost vůči koruně prozatím skončila.

Mary Black se ani nesnažila skrýt své rozhořčení. „Podle mě celou situaci podceňujete. Bojím se, že lord Ishtack je posedlý ďáblem!“

Adam Holow na poslední chvíli zabránil úsměvu, který se mu dral do samolibého výrazu. „Ujišťuji vás, že nic takového se určitě neděje.“

„Jak myslíte, inspektore,“ vydechla žena zamračeně a odešla z kanceláře.

„Šéfinspektore,“ procedil Adam mezi zuby. Vyhlédl na chodbu a zakřičel: „Davide, vezmi mop a přijď do mé kanceláře!“

Panské sídlo bylo zahaleno ve tmě. Ještě před pár lety služebnictvo zapalovalo louče u příjezdové cesty, ale dnes starému lordovi sloužila jen služebná Mary. Seděla zchradle ve společenské místnosti, ve které před chvílí zatopila v krbu. Teplo se ovšem ještě nedostalo do všech koutů velké místnosti a služebná se choulila na vrzající pohovce. Slyšela lorda Isthacka dupat na půdě. Občas se odtamtud ozval jeho křik či tlumené rány, ale Mary se snažila nic z toho nevnímat. Seděla a pozorovala stíny, které tančily po vstupní hale.

V krbu zapraskalo, služebnou to vytrhlo z chmurných myšlenek o duševním zdraví jejího pána. Zaslechla další křik. Tentokrát větší a hrůzostrašnější. Ženě se sevřely vnitřnosti strachy. Pomalu se zvedla z pohovky a zamířila ke schodišti na půdu. Z podkroví se stále ozýval přerušovaný lordův řev a vzlykot. Mary našlapovala po vrzajících schodech, srdce jí bušilo jako snad nikdy v životě. Roztřesenou rukou putovala po vratkém zábradlí, dech se jí zastavoval v hrdle.

Stála přede dveřmi. Stála v naprosté tmě, zpod dveří jen prosvítalo slabé světlo z lucerny, kterou si lord nosil nahoru. „Lorde Ishtacku?“ hlesla. Hrdlo měla stažené, muž v podkroví ji nemohl slyšet. Zvláště když ječel a do něčeho bušil. Mary sebrala veškerou odvahu a zaklepala.

Měla bych utéct, napadlo ji. Utéct a nechat starého pána svému osudu. Ale copak to mohla udělat? Nechat ho napospas děsům, které se ho zmocnili?

Znovu zaklepala a pootevřela dveře. Chtěla svého pána znovu oslovit, ale jeho jméno jí zůstalo v hrdle.

Chátrající dům lorda Ishtacka se před okolním světem skrýval za hustou ranní mlhou. Zdi s popraskanou omítkou porostlé břečťanem, kamenné schodiště s masivním zábradlím napadeným plísní, zarostlé nádvoří a zakalená voda v nefunkční fontáně na zahradě. Inspektor Holow vystoupil z kočáru. Příjezdová cesta byla rozbahněná a sídlo se nacházelo pod strmým kopcem. Pobočník Adamovi jasně vysvětlil, že by se s kočárem až k sídlu nedostal a místo toho by zůstali zapadlí někde na půl cesty. Oba policisté se tedy vydali k domu po vlastních. Adam si zapnul kabát a zvedl límec. Před otravným mrholením jej však nemohlo nic zachránit.

Když dorazili k panství, vyšli po drolicích se schodech a objevili se na terase. Některé dlaždice byly vyrvané, většinou těch zasazených byla puklých. Adam se nezdržoval a zaťukal mosazným klepadlem na trouchnivější vstupní dveře. Ledový vítr se mu dostal za límec.

„To je psí počasí,“ zahuhlal David. *Netřeba říkat.* Dlouho nikdo neotevíral, Adam pokročil rameny a poslal Davida, ať obejde dům a hledá cokoli podezřelého. Sám se schovával pod stříškou hlavního vchodu a zapálil si dýmku. Poté znovu zabušil na klepadlo. Po chvíli cvakl zámek a dveře se otevřely. V prostoru mezi nimi a zárubní stál sešlý, starý muž. Hrbil se, okolo šedivých očí měl pavučinu vrásek, v neoholeném strništi bílých vousů byly zaschlé kousky jídla.

„Prosím?“ zeptal se a působil, že je duchem někde jinde.

„Lord Ishtack? Jsem šéfinspektor Adam Holow. Zajímalo by mě, kde je vaše služebná. Mary Black?“

Lord se zatvářil zmateně. „Nevím. Je pryč.“

„Mohu dál?“ zeptal se Adam, ale nečekal na odpověď a vešel do vstupní haly. Místnost byla neosvětlená, na oknech nikdo nerozhnul závěsy. V krbu nehořel oheň. Vysoko nad krbovou římsou Adama zaujala trofej nosorožce. Zvířete, které v Anglii nebylo možné spatřit. *Jistě to byl dar od některého z Ishtackových obchodních partnerů.* Stařec zamručel a posadil se do zaprášeného křesla. Šéfinspektor raději zůstal stát a dál si prohlížel zchátralou místnost.

„Kdy jste viděl paní Black naposledy?“

„Včera. Připravila mi postel, položila horké cihly a odešla.“

„A ráno už byla pryč?“

„Ano.“

Z dědka to leze jak z chlupatý deky. Dveře zavrzaly a dovnitř vešel David. „Nikde nic, šéfinspektore.“

Adam Holow potáhl z dýmky. „Mohu se projít po domě?“ Opět nečekal na odpověď a vyšel po schodech do patra. Šosy kabátu lehce nadzvedával průvan. Přišlo mu, že v domě je větší zima než venku. Lord se s námahou postavil a policistu následoval. Pobočník David zůstal v přízemí.

Nad odpočívadlem viselo několik obrazů. Na největším z nich byl vyobrazen mladý muž, po jehož boku stála drobná blondatá dívka v letních šatech. „Vaše dcera?“

„Ano, šéfinspektore.“

„Kde je teď?“

„Zemřela. Už dávno. Příušnice.“

Holow přikývl a pokračoval dál. Minul několik zavřených dveří, až došel k úzkému dřevěnému schodišti mířícímu do podkroví. Končily u dveří s několika petlicemi. „Tam nahoře je co?“

„Jen harampádí, šéfinspektore,“ zaskřehotal muž, ale nepodíval se Holowovi do očí. Adam si moc dobře pamatoval, co mu vyprávěla služebná, ale nemohl jen tak nařídít jeho lordstvu, aby jej pustil na půdu. Už tak příliš riskoval, když lorda obtěžoval. Scotland Yard jej sice sledoval, ale potají. Kdyby si Ishtack stěžoval, mohl Adam o svou pozici přijít stejně rychle, jako ji dostal. *A to, že mi tenhle dům nahání hrůzu, neznamená, že je to šílenec co na půdě dělá kdovíco. Třeba měla halušky ta bába a ne tenhle děda. Ten spíš vypadá, že nevnímá vůbec nic.*

„Dobrá. Kdybyste o Mary Black slyšel, budete tak laskav a zpravíte mě o tom?“

„Zajisté, šéfinspektore. Sám mě zajímá, kam se poděla.“

Když oba policisté dorazili ke kočáru, David se vyhoupl na kozlík.

„Z toho domu mi běhá mráz po zádech. Ale ten chlap na mě působil normálně.“

Adam stál v dešti a v blátě a shlížel na Ishtackovo panství. „Na mě taky. Rozhodně nevypadá tak vyšinutě, jak popisovala Black. Pošlu zprávu do Londýna.“

Venku skučel silný vítr. Pršet přestalo, ale o to větší byla zima. Lord Ishtack stál u malého podkrovního okna a zíral na potemnělou zahradu, na které se ve větru kymácely stromy. „Dnes za mnou byla policie, má milá,“ mluvil. Za sebou slyšel ustavičný pláč, ale nenechal se jím vyvést z míry. „Chtěli se jít podívat sem, ale to jim nemohu dovolit. Našli by tě.“

„PUSŤ MĚ!“ ozval se děsný řev. Starý lord mu však nevěnoval pozornost.

„Nedovolím, aby tě našli, dcero moje.“ Otočil se a pohlédl na malou dívku krčící se v řetězech ve stěně. Panenky měla rozšířené, v očích chybělo bělmo. Dívka cenila ostré zuby a zamračeně probodávala Ishtacka pohledem. „ZABIJU TĚ! ZABIJU!“

„Uklidni se. Rmoutí mě, když tě vidím v tomhle stavu. Co nevidět mi pro tebe přivezou lék. Rostlinu. Ta z tebe dostane to zlo, které se v tobě usadilo. A budeme zase jako normální rodina.“ Lord Ishtack pocítil touhu přiblížit se ke své dceři. Ale neudělal to. Kdysi tak učinil a dcera jej skoro zabila. Démon se v ní držel již tolik let. Přestal to raději počítat. Na rozdíl od ní, on stárnul. A stárnul rychle. Už mu nezbývalo tolik času. „Přisáhám, že než odejdu z tohoto světa, vyléčím tě.“

„DRŽ HUBU A PUSŤ MĚ!“

Lord Ishtack vyšel z místnosti, zavřel za sebou dveře a zamkl všechny zámky.

Příšřala na konvici začala hvízdát. Adam Holow zalil dva hrnky černé kávy a oba položil na stůl. Jeden byl pro něj, druhý pro londýnského inspektora Gregyera, který do Lakesheeru vyrazil hned poté, co dostal Adamovu zprávu o stavu lorda Ishtacka. Byl oblečený do drahého obleku, na věšáku odpočíval malý cylindr a přšiplášř. Adam se klidným úsměvem snažil zamaskovat nervozitu.

„Zjistili jsme, že jeho lordstvo má po světě mnoho kontaktů. Některé jsou čistě obchodní, jiné zavání nezákonnou činností. Podle našich informací si do Anglie nechal zaslat látky, které tu nejsou tak docela legální. Vlastně jsou pro nás nezákonné,“ zmlkl a napil se káva. Na dva doušky ji vypil. „Vezměte svého pobočnicka a vyrazíme prozkoumat panství jeho lordstva.“

Adam nebyl nadšen představou výletu do deštivého počasí, ale přikývl, otevřel dveře do chodby a zavolal na svého pobočnicka. Ten se však neozýval.

David byl mladý a ambiciózní muž. Pátral po Mary Black, kde se dalo. Vyslychal její příbuzné i její přítelkyně z čajového klubu. Všechny stopy ale vedly k panství starého pána. David se tedy vydal k jeho panství, aby ho vyzpovídal znovu.

Po zaklepání na dveře dlouho čekal, ale nakonec se ve dveřích objevila hlava starého muže. Vypadal o dost hůř, než když u něj byli se šéfinspektorem naposledy. Pod očima měl tmavé kruhy, v koutcích úst strupy, ve vousech zaschlou krev a v očích děs.

„Co tu chcete?“ vyštěkl.

„Co je s vámi?“ zeptal se David a snažil se nakouknout za lordova záda do místnosti. „Pusřte mě dál.“

„Ne!“ zakřičel. „Ona vás zabije! A mě také! Odejděte!“

„Kdo vás zabije?“

„Má dcera! Je nahoře! Nesmíte ji rušit nebo se nikdy nevyběčíte!“

David si vzpomněl na obraz nad odpočívadlem. „Ale vaše dcera je mrtvá.“

Lord Ishtack náhle zesinal. „To neřikejte! Ještě se může vyléčit. Dobrotivý bože, zachraň mě! Přišel jsi mě zabít!“ ukázal na pobočnicka, který nervózně sahal k pasu, kde měl schovaný obušek. Lord Ishtack před ním začal couvat. „Varovala mě! Varovala, že mě přijdou zabít. Ďábel! Říkala, že Ďábel ji chce pro sebe. Snažil jsem se ji zachránit, ale nejde to!“

David vešel do místnosti a s nepříjemným pocitem sledoval šíleného lorda. Teď o tom nebylo pochyb. Lord Ishtack zešílel.

Přišli si pro ni! Pekelné síly! James Ishtack couval před Ďáblovým zplozencem. Ten muž měl na sobě černý hábit. Zpod kápě na něj zíraly dvě rudé oči. Oči rudé jako pekelný žár. „Nech mě být!“ křičel Ishtack. Náhle pocítil tlak na krku. Ďábel jej začal dusit. Aniž by se pohnul, začal svírat

Ishtackovo hrdlo. Lord náhle cítil, jak se zvedá ze země. Jako kdyby ho neviditelná síla vznesla několik centimetrů nad podlahu. Je konec, pomyslel si.

„Nebojte se, nic se neděje!“ naléhal na lorda David, ale starý pán jako kdyby byl smyslů zbavený. Dál couval směrem k vyhaslému krbu. Zmateně sahal za sebe, až nahmatal pohrabáč, který před sebou držel jako šermíř svírá meč. David vytál obušek. „Nechci vám ublížit, pane.“ Lord však nevnímal a na pobočníka zaútočil. David hbitě uhnul a uhodil lorda do ramene. Muž zakňučel, otočil se a znovu zaútočil. David jej chytil za ruku. Učinil tlak na mužovo zápěstí. Po chvíli zápolení lord polevil, ale stále nepouštěl svou zbraň. David využil síly svého mladí a natlačil lorda ke krbu. James Ishtack zády narazil do krbové římsy a zakřičel bolestí. David leknutím uskočil. Neměl v úmyslu lorda zranit. Ono uskočení mu zachránilo život.

Đábel svíral prsty okolo lordova krku. Jeho tělo plulo vzduchem a vznášelo se stále dále od kamenné podlahy. Zplozenec pekla stál pod ním a smál se. Rudé oči zaplály, smích se vedral do Ishtackových uší. Lord James Ishtack náhle ucítil prudký náraz vzduchu do jeho plic. Plul vzduchem, až ucítil prudkou bolest v zádech. Pohlédl na svou hrud' a viděl z ní vystupovat zkrvavený nažloutlý roh.

David uskočil. Trofej majestátného zvířete, která zdobila prostor nad krbovou římsou, se uvolnila. Chátrající dům nakonec lorda Ishtacka zradil a zabil, když se velká nosorožčí hlava zřítila na bezmocného starce. Rohem dopadla na jeho záda a James Ishtack pod její vahou podlehl. David vše sledoval s vytřeštěnými očima a s ledovými útroby. Lord Ishtack se ještě několikrát nadechl, ale nakonec zemřel.

„Davide, co tady děláš?“ nechápal Adam Holow, když s nepříjemným pocitem vešel do rozpadlého sídla. Inspektor Gregyear ho následoval. Pobočník David seděl v jednom ze zaprášených křesel a v ruce držel láhev, ze které si zrovna přihnul. U krbu ležel na břiše lord Ishtack, na zádech mu ležela trofej nosorožce. *Pěkně ho prošpikovala.*

„Piju, co jsem našel v almaře,“ odpověděl David. „Zaútočil na mě. Myslel si... že jsem démon nebo tak něco.“

„To mě nepřekvapuje,“ hlesl Gregyear. „Drogy, které si objednával z ciziny, způsobují halucinace. Silné, halucinace.“

Adam s nepříjemným pocitem vyšel až k podkrovním dveřím, které byly na rozdíl od jeho minulé návštěvy pootevřené. Vešel tedy dovnitř a ihned si zakryl nos. Na zemi byla všude krev. Uprostřed místnosti ležel převržený stůl, vedle něj rozbité lucerna. V rohu místnosti se nacházely zrezivělé okovy. Kousek od nich ležela Mary Black. Měla na sobě stejné šaty, jako když ji Adam viděl naposledy. Bílý obličej byl pořezaný, stejně tak i zbytek svlečeného těla. Zkrvavené halda oblečení ležela o kus dál. *Co se tady sakra dělo?!*

„Zjistili jsme, že si lord Ishtack objednával opiáty několik let zpět,“ zaslechl za sebou Gregyearův hlas. „Musel na nich být závislý. Musel šílet. Musel přestat vnímat realitu. Alespoň občas.“

„Když jsme za ním byly předtím, vypadal normálně. Jen staře.“

„Ano, tomu věřím. Musel mít různé stavy. Představy a halucinace. Šílenství muselo být jeho denním chlebem.“

„Proč by zabíjel Mary Black?“

„Asi ze stejného důvodu, jako chtěl zabít vašeho pobočníka. Halucinace.“

Panské sídlo propadlo koruně. James Ishtack neměl žádné dědice. Adam Holow vedl četu podřízených, kteří vyklízeli dům. Majetek pozůstalého poslouží státní pokladně. Prodá se v aukci.

Okolo Adama prošel David. Chvilí trvalo, než se vzpamatoval z hrůzného zážitku, ale nyní už byl připraven na službu. Adam pokuřoval z dýmky, zatímco David pomáhal se stěhováním. Šéfinspektor důležitě pozoroval šrumec okolo a prohlížel si vstupní halu. *Takovou barabiznu si nikdo nekoupí.* Naparoval se více než obvykle. Ze Scotland Yardu mu přišla pochvala, kterou si nechal zasklít a pověsil si ji v kanceláři. Nenechal si zkazit náladu myšlenkami, které se k němu občas příkladli, že *on* vlastně nic nedokázal. Pravý horor si prožil David.

Když byla práce hotova a dům vyklizen, Adam Holow byl přítomen u zapečetění dveří. Prohlížel si zašlé sídlo a nemohl se zbavit nepříjemného pocitu. *Už abych seděl v teple své kanceláře.* Přehodil si přes hlavu kápi a vyrazil ke kočáru.

Volím život
Veronika Hoppová

Ne, nemám existenční krizi. Nejsem psychicky labilní. Nejsem náchylný na nálady, které způsobuje deštivé počasí. Nemám krizi středního věku, ani nemám pubertální krizi. A přes to všechno se budu stále ptát. Kdo jsem? Kde jsem? A proč?

Určitě nemám potřebu mlátit talíři o zem, křičet na manželku něco ošklivého, nebo vzít kudlu a začít se rýpat do zápěstí. A nepotřebuji si stěžovat, jak je život zlý. Ale není mi dobře. A bojím se, že mi nepomůže studená sprcha, ani ona zázračná tabulka čokolády. Jsem ve vězení. Má mříže utkané z jakési temné vrstvy něčeho nepochopitelného. Něčeho nezachytitelného - možná jen matně velkými umělci, malíři a básníky. Nebo těmi nešťastnými lidmi, kterým byla do vínku vložena pořádná vrstva představitosti.

Že to zní hezky? Být vězněn něčím nadpřirozeným, neskutečným, tajemným? Ne. Vězení totiž nezní nikdy hezky. Myslím, že v sobě asi máme uloženou jakousi touhu. Byla to jedna velká chyba Stvořitele. Mohl nám místo toho dát třetí ruku. Ale to ne. A proto vězení, ať sebekrásnější nebude nikdy znít hezky. *Všichni toužíme po svobodě.*

A tak je mi špatně. Moc špatně. Ať obklopený věčnostmi nebo vesmírností, ať zabalen ve zlaté kráse světů, jsem vězněm. A není mi vůbec dobře.

Ptám se kde jsem. Kdo jsem možná vím. Možná to tuším, ale je to tak šílené. Stejně jako je šílený předpoklad, že jsem obklopen vesmírem a připadám si uvězněný. Jestli je to vesmír, pak věz, mé já, se kterým si povídám, že nás někdo pěkně podfoukl. Nekonečno má konce. Ach.

Dost hloupého povídání. Musím si srovnat myšlenky. Od chvíle, co jsem se tu ocitl si plavou volně jako ryby v oceánu. Čekám na žraloka, který by je polkl. Zatím ale nedorazil. Topím se v nich. Mám tolik nápadů, tolik věcí, co bych chtěl udělat a nemám papír ani tužku, nic, kam bych je mohl zapsat, aby zůstaly. Abych je snad jednou mohl realizovat.

Některé se vracejí. Ty si asi budu pamatovat, jestli se odsud někdy dostanu. Mám strach, že je tohle konec, že na tomhle místě papíry a tužky neexistují. A že se odsud už nikdy nevrátím domů.

Vím, že je to stále nesrozumitelné. Přemýšlím abstraktně. V barvách. Teď kolem mě plave vír bílé. Spoustu bílé. Někdo na šedý papír tužkou načmáral tisíce bílých čar. Září tak jasně, bolí mě z toho hlava. Mám pocit, že zapomínám úplně na všechno, co bylo před *tím*. Ne, nevím, kde jsem, jak jsem se tu ocitl a vlastně ani, kdo jsem. Myslím, že mám existenční krizi.

Strom. Širá pláň. Ten strom má žlutou barvu, ale ta žlutá nemá jasné okraje. Nějakému malíři se rozpil obraz. Žlutá barva splynula s modrou a zelenou. Stojí tam. Ne, leží pod tím starým větrem ošlehaným stromem. Nad ní se sklánějí těžká šedá oblaka. V dálce zapadá slunce. (A přitom je hluboká noc, na nebi září hvězdy a vypadají, že blikají.) Připadá si nějak klidně Takhle dobře jí dlouho nebylo. Svět má příchut' lesních jahod.

Vstává. Slyší svůj smích. Rozbíhá se dolů. Její nohy buší do trávy, do té vysoké trávy. Má šortky a nohy jí, šlehané travou, začínají pálit. Usmívá se. V břiše cítí tlak a ví, že poletí. Skočí a letí. Letí dál a dál, ale přitom cítí tíhu gravitace. Je to tak dobrý pocit. Překonala jí. Překonala. Běží dál a má tolik sil jako nikdy dřív. Směje se jako malé dítě.

A pak se stane něco špatného. Neběží sama. Po levici jí dohání někdo další. Nese sebou mrak černé. (Nebo bílé, musí to být bílá. Jsou to pavučiny smotané do sebe.) Dohání ji. Začíná jí bušit srdce. Mraky zakryly hvězdy.

Nemůže běžet. Padá na zem, plazí se, ale se světem se stalo něco špatného. Nemůže nic dělat. Blíží se k ní a ona nemůže ani křičet, nemůže se ani otočit, aby se mohla bránit, jenom se stále zoufale plazí dopředu a přitom zůstává na místě. Trnou jí končetiny. Na žaludku cítí těžký kámen paniky, stahuje jí hrdlo, plní jí až po okraj. Nemůže se hýbat. Nemůže utéct. Křičí.

Včera jsem byl trochu zmatený. Už je to dobré. Hlavně, že zmizela ta nepříjemná panika. Ten pocit neskutečna. Skutečně zmizel? Možná se jenom zasunul někam hluboko. Je mi dobře. Víím, že sedím ve vězení. Stále. Ale už není tak ohraničené ostnatými dráty. Je tu jen obyčejný dřevěný plot (a já myslím, že se rozpadá). A je tu židle. Můžu si sednout a sledovat dřevo podléhající zkáze. Nikdy bych si nemyslel, že by mě něco takového mohlo bavit, ale teď, když mám tolik času... Když zkoumám strukturu dřeva, ty hlasy v mé hlavě umlkají. Nemám takový pocit neskutečna. Když se můžu dotknout hrubé kůry, která na dřevu zbyla, připadám si zase jako člověk. Vyrovnaný.

Tak opouštím židli a odcházím k plotu. Sedám si na zem a mám pocit, že snad cítím trávu a svěžest jako po jarní bouři. Zaberu za dřevo a odloupnu třísku. Jde to jednouše. Zaberu za jednu plaňku. Nepovoluje, ale možná se trochu ohnuly zrezivělé hřebíky, kterými je přitlučena ke zbytku plotu. Dobře.

Hlasy umlkají. Mám cíl. Vstanu a zaberu vši silou. Zdi mého vězení začínají povolovat.

Tentokrát bylo všechno špatně od začátku. Strom byl uprostřed rozřtátý. Jedna jeho polovina se držela vzpřímeně, druhá se od něj ochable odkláněla. Netušila, jestli to byl blesk, nebo si nějaké obří dětičky hrály se sekyrkou. Ale to nebylo jediné. Bylo dusno. Měla pocit, že se znovu ocitla uprostřed léta, sedí uvnitř místnosti přeplněné turisty a poslouchá výklad o historické památce. Motala se jí hlava. Cítila pot, jak jí stéká po zádech a stále se ohlížela. Stále čekala, že se na ní vrhnou stíny. Byly všude, ale nebylo nic, co by je vrhalo. Jen ten rozřtátý strom, ten stín nevrhal. A slunce přitom nebylo uprostřed na obloze.

Bloudila tím světem a cítila se v ohrožení. Jakoby se proplétala davem a lidé se na ní divně dívali. A pak zas ty ruce, co jí sahaly na krk. Otočila se a vykřikla. A tam stál za ní, tam, kde před chvílí prošla. Tvářil se lhostejně jakoby tam byl věky. Rozpadal se. Povoloval. A pak jí to došlo. Došlo jí, proč je všechno špatně, proč strom nevrhal stín a proč byly stíny všude. Proč cítila tak děsivý strach. Vycházel z toho místa, které se objevilo v jejích šlépějích.

Za rozpadajícím se plotem číhaly noční můry.

Rozběhla se směrem k němu. Do jejich lepkavé náruče.

Zase to chvíli nebylo vůbec dobré. Ale proč o tom mluvit? Nemám na to chuť. Myslet na to je, jako si znovu připomínat bolestivé momenty. Takže tíseň, strach, nepochopení a obrovskou těžkou prázdnotu vesmíru nechám za sebou. Nejsou teď důležité. Teď zase dokážu chvíli volně dýchat. A

tak vím, co udělám. Budu pracovat na plotu a přitom vzpomínat. Nevím, jak to vím, ale mám pocit, že vzpomínky jsou důležitý krok k vyřešení mého problému. Musím si vzpomenout a všechno bude zase v pořádku.

Od mého posledního mozkového (duševního? psychického?) zkratu se s plotem stala nemilá věc. Zdálo se, že se stává pevnějším. Dřevo nebylo tak ztrouchnivělé a plaňka, kterou jsem skoro vypáčil byla opět na svém místě, pevně přibita novými, nerezavými hřebíky. Musel existovat opravář. Ale já se nedám. Teď vím, že se ty zdi dají prolomit. Bude to těžké, není to jako zlikvidovat obyčejný plot, ale myslím, že bych to mohl dokázat. Když se teď pustím do práce a myšlenky budu soustředit na vzpomínky, může se to podařit. Mohl bych zaplnit tu prázdnou díru jménem Touha. Mohl bych ji nakrmit, dát jí, co chce a třeba by nemusela být tak palčivá a dechberoucí.

Mohl bych se odsud dostat ven. Odsud... a jak jsem se sem dostal? Trochu si pamatuji. Přichází ke mně obrazy, většinou v těch chvílích, kdy se mi to nelíbí. Nejsou moc hezké a rozhodně nejsou dobré. Stále se mi před očima zjevuje dívka, mladá žena. Má dlouhé světlé vlnité vlasy a prosté bílé šaty. Na tváři má obrovský úsměv a v ruce drží jedinou bílou kopretinu. Usmívá se na mě. Oči má plné lásky, smím-li to odhadovat. Vypadá jako vyfocená na černobílé fotografii. Hledím na ní očima nostalgicky vzpomínajícího starce, co objevil na půdě v zaprášené krabici fotografie ze svých mladých dnů. Ta vzpomínka mě tehdy praštila do očí tak jasně a zároveň s ní se dostavil pocit hrozného viny. Někdo mi právě hodil cihlu na hrud'. Ucítil jsem v očích slzy a měl jsem pocit, že nejsou mé. A do uší mi křičel ženský hlas.

"Proč jsi to udělal?! Co mám teď dělat? Co si počnu..."

Jeden jasný záblesk. Pak jich je ještě pár. Jeden, dívám se na černobílou fotografii, ale dívám se jakoby skrz ní. Důležitější je teď krev tekoucí z rozbitého kolena. Vidím kostkované kalhoty a košili. Jsem malý chlapec. Další je prásknutí dveřmi a chuť vanilkové zmrzliny. Je studená a sladká, táhne se jako med. Pak je tu ještě ten náraz a bolest, obrovská bolest a pak tma.

Myslím, že ta bolest je pravdou. Jsem zase tady. Pracuji na plotu. Myslím, že ještě chvíli a dokážu se protáhnout skrz.

Prohrává svůj boj. Ví to. Ty přízraky se začínají plazit spod plotu, ke kterému se rozběhla, aby ho opravila. Natahují k ní chtivé prsty. Do zad jí paří slunce. Brzy omdlí, ví to. V životě necítila větší touhu po vodě. Zatloukla několik hřebíků, spravila několik prken. Ty se však stále rozpadají. Stín jí celou ovládá. Vznáší se v něm. Ochromená strachem. Ochromená vedrem. Ochromená únavou.

Hledí na strom, který se rozpadl a ví, že už nikdy nebude vcelku. A ví, že nikdy nesmí přestat opravovat plot, jinak to dopadne moc špatně. Neví, jak moc špatně by to mohlo dopadnout, ale cítí strach. A v životě jí intuice víc nekřičela do uší. Ten pocit, tolik popisovaný v knihách - něco je špatně.

Chvilku přestane s prací a sedne si do trávy. Podívá se na strom a na nebe. Pomyslí si, že si připadá vlastně docela klidně. Srdce v hrudi buší pomalu a přestože je zalitá potem a k smrti unavená, cítí jakési smíření. Byla jednou jedna malá holka...Pak klesne do trávy. Bledé pěsti pevně zatáté.

Dobrat se pravdy! Dobrat se pravdy! Cítím vztek, požívá mě zaživa. Už jsem skoro nadosah rozboření plotu. Na hlavu se mi tlačí ta bílá změř pavučin a co chvíli hrozí, že mě ovládne. Ovládne mojí mysl. Pracuji zuřivě, přehrávám si v hlavě všechny záblesky, které mi přišly na mysl. Nedokážu se jich zbavit, nedokážu je rozlousknout. Jsem tak zmatený, tak rozzlobený, tak vyděšený. Myslím, že se něco stalo, něco špatného. Něco se stalo a proto jsem se dostal sem.

Kde to jsem?! Potřebuji svobodu. Potřebuji se nadechnout vzduchu a běžet po louce. Potřebuji něco! Na spánky mi tlačí svět! Na spánky mi tlačí věčnost a vesmír. Mohl bych se tomu všemu podvolit, protože pak by možná bylo všechno v pořádku. Pak by možná byl život klidný.

Plot už skoro spadl. Nikdo jej už neopravuje a cesta ke svobodě je volná. Kudy se vydat? Věčnost, svoboda. Rovná se to? Já nevím. Nevím, kdo jsem. Nevím, kde jsem.

Ten plot se zřítíl. Do tváře mi fouká silný vítr. Osvěžuje mě. Usmívám se. Není to dobré, ale rozumím tomu. Když půjdu proti větru, zase budu žít. Protože přesně tak jsem se tu ocitl. Myslím, že jsem zemřel. Nebo skoro zemřel. Možná je tohle ten tunel. Ne, věčnost je tunel. Tohle je návrat z kómatu. Nebo se pletu? Nevím, ale jdu za větrem. Miluji tu květinovou dívku a musím jí zase spatřit. Chci tu svobodu, vítr ve tváři, vodu v očích, slunce, které zaslepuje oči. Volím život.

Vytrysknou mi slzy. Snad mi do tváře jenom spadlo smítko.

Otevřel jsem oči. Stalo se něco tak příšerného, že jsem vrískal snad několik minut (hodin? let? životů?) a nedokázal přestat. Věděl jsem, že ona vřeští taky. Hleděl jsem na svět dvojíma očima. Jedny byly její, byla ve svém pokoji, seděla na posteli a dívala se na hnědý stůl plný rozložených knih a sešitů. Druhé byly moje a ty viděly celý její svět. Byl jsem lapen uvnitř ní, v její hlavě, v jejím životě, v jejím světě. Na nejosobnějším místě, na jakém jsem mohl být. Byl jsem tak trochu ona.

Byla to dívka s květinou? Nevěděl jsem, myslel jsem totiž jen na tu bolest. Na vědění, že jsem umřel a že už se nikdy nebudu moct vrátit. Ne k životu, ale k té věčnosti, která čekala na druhé straně, na opačné straně, než kam jsem se vydal. Propásl jsem svojí věčnost. Ach, Bože, já si vybral špatně, propásl jsem věčnost. A teď už čeká jen věčné zatracení. Nebo bych ještě mohl bojovat? Mohl bych? Ano, možná ano. Bodlo mě u srdce (které bylo její?) děsivou touhou.

Byl v mé hlavě. A věděl, že se může dostat ven. Všechno co si myslel jsem slyšela. Odráželo se to ozvěnami v celé mé bytosti. Rozléhalo se to mohutnými burácivými ozvěnami. Věděl, jak se dostane ven. Mohl mě vytlačit přesně tam, kde byl zavřený a kde jsem ho nedokázala udržet. Chtěl mě přemoci a ukrást mi tělo. Chtěl, moc chtěl, žít. Děsilo mě, že možná už nemám sílu bojovat, že ta jeho (zvrácená?) touha je silnější.

Sedla jsem si za stůl, stoh učení shrnula pryč (ozvala se rána, jak chemie zamáčkla fyziku) a vzpomněla si na větu, kterou jsem kdysi někde četla. Kdysi, za těch světlých dnů, kdy bylo ještě dobře. Víím, jak jsem se tehdy otrásla, ale líbila se mi. Měla své zvláštní skryté tajemství, které teď naprosto dávalo smysl. Vzala jsem do rukou tužku. A roztřesenou rukou na papír napsala: Monstra jsou skutečná a duchové také. Žijí uvnitř nás a někdy vyhrávají.

Všechny jsou stejné
Irena Hynková

Zvuk klaksonu ho vytrhl z přemýšlení a navrátil zpět do chladné podzimní noci. Okamžitě zapomněl, nad čím přemýšlel.

S lehkým podivem zjistil, že se hořící linka tabáku nachází téměř u filtru. Cigareta po sexu byla jeho zvykem. Ani nevěděl, kdy s tím začal, snad se to s ním táhlo již od počátku? Bylo to jedno.

Další dlouhé potáhnutí.

S nelibostí pohlédl k otevřenému oknu. Bydlel sice ve třináctém patře, ale cinkání tramvají a hučení aut sem doléhalo i tak. Navíc začínalo být chladno, ale nechtělo se mu vylézat z vyhřáté postele. Od okna sjel pomalým pohledem celý pokoj. Byl tu neuvěřitelný binec. Na nočním stolku stál pár sklenic a v nich zbytky vína, na parapetu okna další dvě malé sklenky na panáky a popelník, všude po zemi se válely spodky; o svršky bylo postaráno již v obýváku. Obývací... Tam snad moc nepořádku nebude, většina večera se stejně odehrávala v ložnici.

Nakonec mu pohled padl na spletenec ryšavých vlasů na jeho hrudi. Dívka klidně oddechovala a ležela na jeho těle způsobem, jakým se kočky líně vyhřívají na slunci.

Dnes to byla jeho jediná společnost. Ten večer se okolo něho motala spousta dívek, ale všechny byly až moc opilé na to, aby s nimi byla zábava. Ona však stála vedle svých přátel a jenom nepřítomně podupávala chodidlem do rytmu písně.

Nebyl zvyklý spát sám.

Přišel k ní zezadu a rukou jí objal šíji tak, jak měl vždy ve zvyku. Polekaně ucukla, ale jenom málo. Otočila k němu kulatou tvář s vyděšeným pohledem a rozevřenými ústy. Obočí vyjelo nahoru a lehce se zkrabatilo, jak se v ní smísily pocity. Ucítit, jak se její pokožka pod jeho rukou napjala a přejel jí záchvěv husí kůže. Trochu zesílil stisk, ale ne moc, jen tak, aby to bylo příjemné a aby dal jasně najevo, kdo je tu dominantní. Koutky se jí zvedly v nejistém úsměvu. Na prchavý okamžik si pomyslel, že by mohla být odlišná od ostatních. Její pohled však zkrotl a ucítit, jak se uvolnila; oddala se mu.

Už teď věděl, že je jeho. Všechny byly stejné. Na všechny působil stejně. Mohl mít, na kterou si ukázal. Nevěděl, čím to je, ale bylo to tak. Nestěžoval si. Zneužíval toho a bylo mu to jedno.

Bylo v něm něco živočišného. Něco, čemu nejde odporovat, bylo to zvíře, které se dralo napovrch vždy, když zavětrilo kořist, něco zcela pudového, primitivního. Byla to síla, která nešla zkrotit, kterou musel nabažit chtíčem.

Nezájímaly ho. Vlastně ano, zajímaly ho – do doby, než vyšlo slunce. Většina ho nenáviděla a mnoho se jich vracelo, ale necítil při tom nic, jenom triumf. Byl sám se sebou spokojený a bylo mu jedno, jak ho nazývají. Věděly moc dobře, kde skončí, když navážou kontakt, a přesto to dělaly. Nebyly blbé a samy to v tu chvíli chtěly, nakonec byl ale děvkař on, ony byly oběti. Tak to cítily. A koneckonců si to myslel i on. A už jenom ten pocit za to stál. Přátele neměl stálé, ale i tak ho všichni s lehkou nenávistí obdivovali. Měl to prostě v sobě.

Poslední dlouhé potáhnutí. Špaček se silou ukazováku vymrštil do vzduchu a ladný oblouk zakončil se zasyčením ve zbytku amaretto na dně sklenice. Přesná trefa. Sám pro sebe se ušklíbl a urovnal si polštář pod hlavou. Zavřel oči. Dívka se k němu pevněji přitulila, a když mu stehem nevědomky přejela po slabinách, projela jeho tělem vlna vzrušení. Jednu ruku si položil na její bok, druhou jí zapletl do vlasů a několik jich sevřel v pěsti.

Ani jedna z dívek netušila, že když usnou, vychutná si svou tradiční cigaretu. On zase nevěděl, kam ty holky ráno zmizí. Vždy, když se probudil, byl byt opuštěný a ta či ona jakoby tu nikdy nebyla. Nevěděl, jaké to je otevřít ráno oči a vidět důvěrnou tvář s úsměvem na rtech. Pomyslel na to, jaké to je, ale záhy se hořce usmál sám sobě.

Všechny jsou stejné.

Pád
Mai Huong Tranová

Dlouhá temná chodba, po níž jsem kráčela, byla strašně depresivní. Studený kámen, plíseň, vlhko a v držácích elektrické lampy, které zdi osvětlovaly mdlým světlem. Odhalovalo nemilosrdně vše, co si snad mysl v jakémisi pokusu dobročinní přikrášlila. Pohodila jsem hlavou a znechuceně nakrčila nos. Naštěstí to už není daleko.

Schoulila jsem se zimou a stočila se do pevnějšího klubka. Na sobě jsem měla špinavé rozedrané věci, páchly potem a něčím dalším, neidentifikovatelným a stejně odpudivým. Možná ne tak neznámým. Přemýšlet jsem o tom však nechtěla. *Navíc - kdo by tady bral ohled na fakt, že nevoníte po fialkách?* Seděla jsem v malé mřížové kleci a choulila se v jejím od dvířek nejbližším rohu. Tady na mě není při jejich příchodu vidět. A dostat mě odtud chce velkou námahu. Oni nechtějí problémy. Když přicházejí k nám, spěchají.

Letmo jsem zahlédla svůj odraz. Celá jedna stěna kobek byla zrcadlová. Nebyla v tom žádná logika. Možná nás ale chtěli více zdeptat. To by na ně sedělo. Ze zrcadla na mě koukalo asi sedmnáctileté děvče, umaštěné krátké hnědé vlasy jí padaly do tváře, napůl skrývaly hořečnatý oříškový pohled. V tom pohledu byl strach a únava. Rty měla dívka promodralé chladem, pevně semknuté. Byla strhaná, špinavá a zubožená. Vyhublé tělo se zdálo děsivě křehké. Navíc celý její vzhled zhoršovaly odporné jizvy na krku, pažích a jiných místech, skrytých pod kousky hadrů, které dívce sloužilo jako oblečení. Bývaly košílkou. Tvář v zrcadle se zatvářila bolestně. Nemohla jsem uvěřit, že to stvoření jsem já.

„Už jdou.“ hlesl někdo. Ztuhla jsem a znova mě, jak vždy, zachvátila panika. Nic jsem neslyšela, ale ať to řekl kdokoliv, žertem by to nepronesl. Na to už tu jsme moc dlouho.

Ještě více jsem se schoulila a vmáčkla do rohu. Snažila jsem se být neviditelná. Ne sama, podobné pohyby opakovali všichni tady. Nikdo netoužil odejít s *nimi*. Hrobové ticho, i tichounký šepot ustal. Ve vzduchu vysel těžký mrak strachu. A ano, už i já slyšela ty kroky. Děsivé, pomalé. Neodvratné. Byli dva.

Skřípění dveří. Vcházeli. Ztuhla jsem a zadržela dech. *Hlavně se nerozbrečet. Bože, hlavně nezačni fňukat. Neupoutávej na sebe pozornost. Hraj, že tu nejsi.* Křečovitě jsem semkla víčka oči a pevněji sevřela mříže po mém boku. Bylo tu takové ticho, že se zběsilé bušení mého srdce zdálo hlasité. I kdyby bilo potichu, oni by jej slyšeli. Tento zvuk milovali nade vše.

„No vida, kolik šikovných myšiček tu máme.“ pronesl sametově hlas. Mazlivě. Dokázala jsem si představit zálibný pohled, který po nás přejížděl a měla pocit, že se šíleně rozječím. Už ze zoufalé touhy vykřičet, že to nemůže být pravda. Ale to nesmím. Nesmím je na sebe upozornit, cokoli jen ne odejít s *nimi*. Roztřásla jsem se však tak silně, až jsem se bála, že jen tím na sebe strhnu pozornost.

„Ano, špinavých smradlavých krys. Vezmi jednu a vypadneme odtud. Čpí to tu hůř než v žumpě.“ zasyčel druhý hlas. Ten druhý si na člověka ani hrát nesnažil. Měla jsem raději takové. Ti „lidští“ byli sadistická monstra, která si ráda před *večeří* hrála.

„Je to obtížné, tolik zajímavých tvářiček...“ přemýšlivě broukal ten první. A pak se naštěstí vydal opačným směrem, než jsem byla já. Po pár vzdalujících se krocích jsem se odhodlala přivřít oči. Musela jsem vidět, co se děje.

Náhle hrobové ticho přerušil ostrý vzlykot a já sebou nechtěně trhla. Rychle jsem tam střelila pohledem. Nějaké děvče, bylo jí *jen* deset let, začalo usedavě plakat. Mumlala slova, avšak nebylo jí rozumět. Stejně jsem si dokázala představit, co říká. Vždy to byla stejná slova. Prosby či modlitby. Bylo to hloupé, upíry to jen dráždilo. Tu dívku si prohlížel blondatý upír. Vypadal spokojeně. Už otvíral dvířka klece. Donutila jsem se odvrátit a zapudit lítostivé myšlenky. Mě by taky nikdo nelitoval. Byli by rádi, že vzali mě.

Druhý upír byl vyšší než ten blondatý a byl tmavovlasý. Ostrým pohledem přejížděl po všech klecích. Dříve, než jsem stačila uhnout pohledem, spočinul tím svým na mě. Ztuhla jsem a do duše se mi vkradl chlad. Chtěla jsem se odvrátit, ale nešlo to, držel mě v zajetí svého černého pohledu a nechtěl pustit. Třás přestal, úplně jsem znehybněla.

Bože ne, prosím, bože, to ne, já nechci, ne, prosím ne....

Upír udělal krok k mé kleci a já cítila, že nemám daleko k nervovému zhroucení. Ozval se podivný zvuk a mě po chvilce došlo, že to tak jektají mé zuby. Sevřela jsem čelist tak pevně, až to zabolelo. Cítila jsem, jak se mi pod víčky sbírají slzy. *Ne, já nechci...* Muž naklonil hlavu na bok a zavětřil. Doslova zavětřil, jako nějaký pes. Pořád mě pozoroval, měla jsem pocit, že čte v mé duši. V duši, kterou on už dávno ztratil.

Otevřel mříže mé klece a dvě další postavy, které byly se mnou v mém vězení, se více přitiskly k mřížím.

„Ne, ne, proboha ne, prosím ne...” slyšela jsem se mumlat. Křečovitě jsem svírala tyče klece a vyděšeně - ne to není dostatečné slovo, nic nedokáže vystihnout ten naprostý děs, který jsem cítila - jsem tu stíhla postavu sledovala. Tiskla jsem se zády k mřížím tak silně, že tam budu mít určitě modřiny. Naklonil se do klece a já ucítila drahou kolínskou. Na kratičký okamžik mi připomněla doby, kdy i já byla normálním člověkem a sama používala voňavky.

Muž se natáhl, upíral na mě zlověstný pohled a můj strach dosáhl naprostého vrcholu. V tu chvíli jsem omdlela.

Slyšela jsem skřípění a malátně otevřela oči. Uviděla jsem temnou postavu, jak svírá vřešticí klubko jedinou rukou a druhou zavírá dvířka klece. *To je ten kluk!* napadlo mě tupě. *Ten, co byl se mnou v kleci...* Omámeně jsme se posadila.

Znova jsem se hloupě chytla do pohledu toho tmavovlasého upíra. Chvíli jsme na sebe jen strnule hleděli, pak však sebou upír trhl. Pohrdavě se ušklíbl a posměšně se mi uklonil. Roztřeseně jsem na něj zírала, neschopná v tu chvíli ničeho, ani racionálního myšlení.

Když za nimi zaklaply dveře, oddechla jsem si a začala se tiše smát. Smála jsem se hystericky, s nádechem šílenství a smála se se vši úlevou, kterou jsem momentálně cítila. *Dnes ne.* Netuším, kdy se smích změnil v slzy. Seděla jsem naučeně vklíněná do rohu, držela jsem si ruku na puše, ať zdusím ty děsivé zvuky, které se ze mně draly a úlevou plakala. *Bože, bože, děkuji. Prosím bože, nenechávej mě tu, už jsi mě potrestal dost, bože prosím tě...*

V jednu chvíli jsem se tiskla k chladné špinavé zemi mého vězení a plakala a v další chvíli už jsem o sobě nevěděla nic.

Z přerývaného spánku mě probralo trnutí. Omámeně jsem otevřela oči a automaticky se po tom, kdo mi svíral zápěstí, ohnala. Myslela jsem, že to je můj společník, který se chce *sblížit*. Avšak když jsem začala vnímat okolí, všimla jsem si, že ruka mě držící je až příliš čistá a sevření má jako ze železa. To by vysláblý muž nesvedl. Pohltl mě děs. Nejspíše jsem křičela, nejspíše jsem kopala a kousala. Muži to nevadilo, jen se pobaveně smát.

Ironie života je strašná mrcha. Napadlo mě tupě, když mě v lázni drhli. Ruce a nohy jsem měla v okovech a příčinlivé služky se snažily ze mě smýt všechnu špínu klecí. Vybral si mě upír, dnes budu na jídelničku i já. Roztřásla jsem se. Nečekaně na mě služka vylila kýbl ledové vody a já se jí trochu nadýchala. Začala jsem kašlat a prskat, snažila se dostat vodu z nosu a vytřít si ji z očí. Už mě však sušily a poté mě navlékly do prosté košilky. Stejně jí země upíři pro pobavení ztrhají. *Ach bože, já nechci. Já nechci, nechci...*

„Prosím, pusťte, mě...“ otočila jsem se na služky. Jedna z nich, tlustá hnusná ženská, mi dala silný políček, až jsem spadla ze stoličky. Zůstala jsem ležet na kachličkách a zase plakala. Náhle mě opustily veškeré síly, nebyla jsem schopná myslet, natož udělat jakýkoliv pohyb. Kdybych jen věděla, co udělat, abych nemusela *tam*.

„Zvedni se!“ štěkla ta samá, co mě uhodila. Upřela jsem na ní nenávistný pohled.

„Doufám, že shniješ v pekle.“ zasyčela jsem se statečností, kterou jsem neměla. Ale musím ji najít. Upíři ty, kteří se bojí, trápí déle. Musím hrát apatickou a je to bavit přestane. Snad.

„V pekle jsme už dávno. My všichni.“ hlesla jedna, z tří přítomných nejmladší. Ta tlustá mrcha na ní zasyčela, ať sklapne. Já na ni upřela nadějný pohled.

„Víš co nám dělají? Víš pro koho pracuješ?“ zeptala jsem se. Odvrátila pohled. Mlčela.

„No tak se mnou mluv! Víš, pro jaká monstra pracuješ?! Víš, pro koho mě strojíš?!“ začala jsem vískat. Upřela jsem na ty tři zoufalý pohled. „Prosím, zabijte mě! Utopte mě a řekněte, že to byla nehoda! Omračte mě a utopte a řekněte, že jsem nečekaně upadala do bezvědomí a vy jste si to neuvědomily, že jste mi myly vlasy... prosím něco!“ zase jsem škemrala. Ta tlustá, ta co mě uhodila, si mě přeměřila pohledem.

„Hodně štěstí.“ řekla, když odcházela a nechávala mě tu. Upírala jsem za ní upřený pohled. To kvůli ní mě ty dvě nezabily. Věděla jsem to. Ona jim byla *vážně* věrná. Doufala jsem, že v nocích spí zatraceně špatně a že jí straší noční můry. Pevně jsem v to věřila.

Schoulená jsem byla zase opět ve svém rohu. Byla jsem slabá jako moucha, ale živá. Už to byl pokrok. Někteří po jejich třetí *večeři* umírají. Já měla to pochybné štěstí, že to přežila. A věřte, že jsem se zemřít snažila.

Odvedli mě do síně a tam mě postavili k ostatním. Bavili se, smáli, popíjeli krvavé víno a nás si nevšimli. Rádi se sázeli o to, kdo se první zhroutí, kdo první se utrhne a vrhne po noži či východu. Stála jsem tupě a čekala. Buď na smrt nebo příležitost. První i druhé bylo to samé. Nebylo už v co jiného doufat.

A pak večeře začala. Začali se okolo nás slézat, kroužili a hladovýma očima si nás přeměřovali. Řezali nás a stále se smáli, bezcitně poslouchali nářek a pláč. Někteří prosili, ti kteří tu byli poprvé. Z čiré zlomyslnosti jim upíři dávali naděje. Prosila jsem a volala boha, ptala se, jak nám to může dělat. Neodpovídal. Zdálo se, že toto bylo bohem zavržené místo. I s námi lidmi uvnitř. V tu chvíli jsem už napínala poslední zbytky sebeovládání, už jsem neměla daleko k tomu se zlomit stejně jako ostatní. A možná to upíři vycítili a zaměřili se na mě...

Potáhla jsem a utřela si oči. Znovu jsem plakala. V duši jsem začala pociťovat prázdnotu. Dívka v zrcadle na mě upírala děsivě prázdny pohled.

Jediné, co snad bylo jinak než dřív, byla nová hra. Jmenovala se: Zabij a budeš zabit. Dali nám nůž a když jsme zabili jiného člověka, nakrmili se a zabili nás bezbolestně. Já odmítla. Myslela jsem, že to bude past. Nechtěla jsem na sebe upozorňovat. Ne, dokud je nebudu chtít opravdu rozzuřit do té míry, že mě zabijí v afektu.

Nezabili mě. Ač jsem je provokovala a snažila se... nezabili mě. Znásilnili mě, zmlátili, hráli si se mnou, ale smrt mi nedarovali. Napili se a pak mě hodily zpět sem. Nejdivnější na tom všem bylo, že z jejich zacházejí jsem už *měla* být mrtvá. Třikrát po sobě.

Zaslechla jsem pleskový zvuk a po chvíli začala do koryt padat šlichta, která už hodně dlouho tvoří náplň mého jídelníčku. Tupě jsem na to zírala. Zírala jsem, jak ta nažloutlá břečka padá do železných koryt a zděšeně se v sobě snažila najít alespoň jiskřičku znechucení. Ale nic jsem v sobě necítila. Koryto už mě nedokázalo ani znechutit, ani rozplakat. Myšlenky se mi zatoulaly k jedné vzpomínce.

Pamatovala jsem si na člověka, který se snažil vyhladovět k smrti. Upíři mu vyrazili přední zuby a pak do něj "jídlo" lili. Když se snažil udusit se jím, vzali si ho k hraní. Přímo před námi jej mučili. Stříhali kůžičku mezi prsty, píchaly špendlíčky do citlivých míst, lámali a trhaly prsty, stahovali pásy kůže... A další věci, prováděné s umem, který mužovo utrpení prodloužil na dlouhé hodiny. Nakonec mu rozřízli břicho a jídlo mu do něj nalily.

Dokázala jsem se na to dívat s jistou zvrácenou fascinací jen první minuty, pak jsem se odvrátila a snažila se to ignorovat. Mužův křik jsem slyšela i přesto. Plný bolesti a beznaděje. Prosil a škemral a sliboval. Ke konci se ponižoval způsobem, který mi do duše vepsal další nesmazatelnou jizvu. Věděla jsem, že ani já bych nedokázala jednat jinak, ne po to dlouhém mučení. A byla ráda, děkovala jsem bohu, přestože to bylo odporné, že tam je on a ne já.

Když to upíry přestalo bavit jeho škemrání, vytrhli mu jazyk. Nechali se k tomu vyprovokovat. Myslím, že muž ani necítil, když mu to jídlo lili do těla. Už se nejspíše utopil krví. To jídlo bylo pro nás. Mrtvolu pak nechali na místě celé tři dny.

Stejně mě dodnes udivuje, že neumřel na bolest samotnou. Pokud existovala míra bolesti, která zabíjí, ten muž jí určitě překročil stonásobně.

Zamyšleně jsem se vlekla ke korytu. Vodička s něčím žlutým, něčím zeleným, na spodu něco hnědého, co se tam sráží. Odporně to celé páchne.

Když už tak sentimentálně vzpomínám, jednou nám do jídla přidali kousky lidského těla. Bylo muže, který si rozmlátil hlavu o zeď. Mělo to být varování. Ať se o to nepokoušíme a jiné zarazíme. Fungovalo to perfektně.

Natáhla jsem ruce, že si do misky z rukou trochu naberu, ale pak jsem je spustila. Neměla jsem na to už sílu. Odplazila jsem se zpět do svého rohu.

Otevřeli se dveře. Apaticky jsem vzhledla a překvapilo mě když jsem poznala známou tvář. Byl to ten tmavovlasý, co si mě tehdy nevzal. Vypadal... strhaně a ustaraně. *Co asi může tížit upíra? A co by to bylo za banálnost ve srovnání s námi?* Otevřel mou klec a ustoupil. *Na co čekal? Že vylezeme sami?*

„Pomůžu vám. Vylezte.“ pronesl. Upřela jsem na něj pobavený pohled. *To myslí vážně?* Jenže pak jsem uviděla jeho pohled. Byl utrápený a bojácný. Otevřel i ostatní klece. Podezřívavě jsem na to zírala. *Tak dlouho jsem čekala na zázrak... ale toto? Chce nás zachránit upír? Proč?*

Po chvíli začali vylézat. Ti noví, ti důvěřiví. Já vylezla až mezi posledními. Hýbala jsem se s podivnou lehkostí a myslela na budoucnost s apatií. *Jestli to je past – a nejspíše to nějaká hra je - co nám mohou udělat horšího, než nás poslat zpět? A pokud nás budou mučit... alespoň to skončí smrtí. Bude konec.* Zažila jsem čtyři večere. Možná mě ta poslední konečně zlomila. Znávala jsem jiné, kteří ve zdraví nepřečkali ani tu jednu. Jistým způsobem jsem jim záviděla.

Tmavovlasý upír nás opravdu vedl opačným směrem, než jsou jídelní síně. Já si dovolila zadoufat. Něco uvnitř mě, ochable ležícího, se jemně pohnulo. Ožila jsem a začala se rozhlížet, hledala nějaký náznak, že toto je opravdové. Bála jsem se, že to je jen sen. A pak...

Šla jsem po chodbě a prohlížela si své nehty. Měla jsem hlad. Přesněji žízeň.

Otevřela jsem dveře s uši drásajícím skřípotem. Přeletěla jsem pohledem přes lidská těla choulící se v klecích a po tváři se mi rozlil líný úsměv.

„Myšičky.“ pronesla jsem jemně, zpěvavě. *Vzpomněla jsme si na noc, kdy jsem se i já změnila z myšičky na upíra. Ten tmavovlasý nás opravdu chtěl zachránit. Ale chytili jej. Já se bránila a kousla, v nastalém zmatku nějak dokázala utéct. Byla jsem omylem. Přežila jsem až moc kousnutí. A ta upíří krev, která mě náhle, omylem spolykaná, hřála v žaludku byla posledním krokem. Stala jsem se tím, čím jsou oni. Tím, co jsem tak nenáviděla. Tím, čeho jsem se tak bála.*

Pak jsem vyvraždila všechny, kteří mě týrali.

Ale i já náhle byla upírem. A měla žízeň. Lidé v klecích.... Předtím se osvědčili a já vím, jaké chyby nedělat.

Tak jsem je nedělala.

Dračí kletba
Petra Machová

Všichni si zacpali uši. Dveře cely se s nervy drásajícím skřípáním otevřely. Dvě silné paže v černých rukavicích hodily dovnitř omráčenou dívku. Stěží dýchala. Noar, jediný, který se odvážil pohnout, přispěchal k dívce a odtáhl ji hlouběji do cely, aby nebyla dozorcům na očích. Její ohnivé šupiny ztratily většinu bývalého lesku, ale i přesto by dokázala každému uçarovat. Noar pocítil nutkání chránit ji, ale teď už bylo jen na ní, jestli bude žít nebo podlehne.

„Jauvaujs! Do prdele!“ zařvala překvapená Lucie, když se odnikud vynořil kořen a zlomyslně ji podkopnul nohy. Celou svou vahou sletěla do rozbahněné země, drobné kamínky se já zabodávaly do jemné kůže na ruku. Ozvalo se odřené koleno a sukně se jí vyhrnula až po zadek.

„Podělaný kořen!“ rozčilovala se, když se zvedala. „Já mám dneska den.“ Lucie byla přímo magnet na katastrofy.

Rychle si očistila oblečení a zjistila, že si stačila natrhnout sukni a koženková kabelka měla na přední straně pěknou odřeninu. Vzdychna, napočítala do deseti – to pro jistotu a chystala se odejít. Jenže v keři, vedle kterého tak šikovně přistála, se něco zablýsklo. Mezi paprsky časně odpoledního slunce pableskovala hra červených a oranžových odstínů.

Co to mohlo být? Nevzpomínala si na nic, co by mohlo vydávat takovou záři. Zapomněla na svou nehodu a pomalu odkrývala větve keříku – jakoby se obávala, že ta věc každou chvíli zmizí. Když odryla poslední větvičku, na chvíli se lekla, protože odlesky zmizely. Hmátla naslepo a dotkla se něčeho hladkého, ale zároveň příjemně chladivého. Vzala do ruky přesně padnoucí kámen ve tvaru slzy a užasla nad jeho kresbou. Nevyznala se v kamenech, ale když ho podržela proti slunci, uviděla zlatočervené žilky, které protínaly ohnivé zbažený podklad. Úplně jako plameny v krbu. Rychle kapku velikosti zralé švestky schovala do kapsy. Kolemjdoucí se již začali se zájmem otáčet. V zabláceném oblečení poutala příliš moc pozornosti.

Nemohla na ten kámen přestat myslet, chtěla se ho dotýkat, cítit na prstech ten příjemný mrazivý chlad, který jí jemně elektrizoval na bříšcích prstů. Spěchala domů, utíkala, několikrát přitom málem zakopla, ale zdálo se, že nehody měla už dnes vybrané. Doma - v podnájmu s jejími dvěma kamarádkami, se ani nepřevlékla a hned skočila do postele a zkoumala ten zvláštní minerál. Nic jiného to nemohlo být. Až přijde Marta domů, poprosí ji, aby jí udělala z této kapky šperk. Marta byla doslova expertka na drátované šperky. Stříbrným drátem dokázala omotat úplně všechno.

Hodiny se přímo vlekly, než Marta konečně přišla domů.

„Kde jsi byla tak dlouho?“ začala Lucie, chvěla se nedočkavostí.

„Potřebovala jsem se stavit do Vodafonu, bys nevěřila jaký tam byly před svátky fronty. Myslela jsem, že mě omejou. Co potřebuješ?“ její kyselý výraz se rázem změnil ve zvědavý usměv.

„Našla jsem v parku krásný kámen. Dokonalá kapka. Nevíš, co to může být?“ Martě zasvítily oči stejně, jako předtím Lucii, a s bázni vzala mezi dva prsty ohnivý kámen.

„Je to mnohem krásnější než achát. To někdo musel ztratit, vybrousit minerál do hladké kapky je celkem fuška,“ prohlížela si kámen ze všech stran. Všimla si psího pohledu Lucie a hned jí bylo jasné, co po ní bude chtít. „Chceš ho do šperku že?“

„Prosím, prosím, smutně koukám,“ řekla Lucie a zářivě se usmála, jak nejlépe uměla. Věděla, že vyrobit drátovaný šperk, trvá spoustu hodin. Několikrát se to zkoušela naučit – bezvýsledně. Marta souhlasila, ale oči od kamene neodtrhla.

„Konečně, teda Marti, to se ti povedlo,“ chlubila se Lucie s novým šperkem a nezapomněla Martu pořádně chválit.

„Nádhera, nemám slov,“ komentovaly kamarádky a Lucie se cítila v sedmém nebi. Dokonce se jí dnes nestala žádná nehoda, jen jí celý den bolela záda. Přičítala to možnému prochladnutí a dál se tomu nevěnovala.

Cestou domů jí rozbolela hlava. Čím to může být? Nebyla v průvanu, neponocovala, že by na ni lezla chřipka? Teď v létě? Nemohla si dovolit onemocnět, teď ne. Třeba se jí to podaří zarazit Ibalginem, doma má slušnou zásobu. Pavla, její druhá spolubydlící, ho jí jako lentilky.

Bolesti nepolevovaly, zhoršovaly se. Po těle jí stékal studený pot, každý pohyb jí dělal potíže.

„Uvařila jsem ti šípkový čaj, kdybys chtěla ještě něco, zakřič,“ řekla Marta, měla starost o kamarádku. Ráno byla plná energie a teď? Bledá jako stěna, slabá jako moucha, že se ani z postele sama nezvedne. Neměla by zavolat do nemocnice?

„Díky, jsem jak lazar, fakt,“ zašeptala Lucie.

Se znepokojivým pohledem se Marta vzdálila z pokoje, Lucie potřebovala klid. Stále však měla u sebe mobil s přednastavenou záchrankou, jen tak pro případ.

Do tichého pokoje, kde Lucie koukala do stropu, unavená k smrti, ale neschopná usnout, vešla další osoba. Se záměrně rozčuchanými vlasy barvy letních třešní, štíhlou atletickou postavou. Pavla.

„Kolik toho potřebuješ? Abych věděla,“ řekla. Pavla měla už od dětství problém se zády a nekontrolovatelné množství prášků na bolest už přestávalo účinkovat. Musela si jich brát čím dál víc.

„Jen dvě, snad to pomůže,“ vydechla vyčerpaná Lucie, propocené vlasy přilepené na čele.

Nepomohlo. Svůj nový šperk si však nesundala.

Uprostřed noci vzbudilo Lucii nepříjemné svědění po celém těle. Brněly jí konečky prstů, pálily jí záda bolestí a její nehty pozbyly veškerou barvu.

Co se to se mnou děje? Nevěděla. Pocítila náhlý nával energie, který jí dovolil vstát z postele. Její oblečení začalo nepříjemně škrábat na precitlivělé kůži. Neváhala, doslova ze sebe strhala vlhké kusy šatů a třela si kůži na rukou, ve snaze zbavit se svědění.

Pak to začalo.

Nejprve se na rukou i nohou objevily červené skvrny, rozšiřující se jako lavina na prudkém svahu a potom se její hladká kůže proměnila v drobné šupiny. Její průsvitné nehty nabyly barvu tropických pomerančů, prodloužily se a zesílily v opravdové masivní drápy. Vykřikla úděsem a sledovala jak se její tělo pomalu mění. Vnitřnostmi jí proudily pravidelné křečovitě stahy. Zhroutila se na zemi do klubíčka. Nepomohlo to. Oči jí slzely bolestí, když jí praskaly a znovu srůstaly kosti, když měnili tvar a svou velikost. Víčka pevně tiskla k sobě v přání, že to všechno je jen sen, ale neustálé sílící bolesti jí utvrzovaly o opaku. Její obličej se protáhl do podlouhlé tlamy plné tesáků, zorničky se jí zúžily a jako třešnička na dortu, se jí vyklubaly kožnatá křídla a mohutný ostnatý ocas.

Lampa se roztříštila o plovoucí podlahu. Zvuk rozbitého skla, jí vrátil do reality. Někdo bušil na dveře. Nepamatovala se, že by se zamykala. Chtěla vstát, ale všimla si své ruky. Vytřeštila oči a už se schylovalo, že začne hystericky řvát, když se dotkla jemných, pravidelných a hlavně měkkých šupin na své ruce – no už spíš tlapě. Byly skutečné, cítila každé místečko, kde se dotkla svým prstem.

To nemůže být pravda, pomyslela si, když konečně zaregistrovala bušení na dveře.

„Je ti něco? Slyšela jsem nějakou ránu,“ dožadovala se odpovědi Marta. Lucie vždy poznala její hlas, tak plný starosti.

Nemotorně vstala a podívala se do zrcadla. Uviděla svá nová křídla, ocas, protáhlý čenich a ohnivě šupiny. Stala se drakem! Vytřeštila své červeno - žluté oči a horečně přemýšlela, jestli bude moci mluvit. Přece sem nemohla Martu pustit. Nebude jen vrčet, když je z ní teď zvíře? Je to vůbec ještě ona?

„Jsem v pořádku. Udělalo se mi lépe, chtělo se mi na záchod a zakopla jsem,“ řekla a v její nové tváři se zračil nefalšovaný údiv. Pořád má svůj hlas, dokonce i stejnou výšku, sto šedesát centimetrů. Nemají být draci větší?

„Opravdu? Tak na sebe dávej pozor, před chvílí jsi mi tu skoro umírala,“ odpověděla Marta, hlas jí trochu přeskočil. Vždy si dělala starosti i za druhé a v této chvíli nemohla přestat přemýšlet nad Lucií.

Lucie se stále prohlížela v zrcadle a nemohla tomu uvěřit. Slyšela své srdce, cítila každou část jejího těla, jako by byla pořád člověkem a křídla byla naprosto běžnou věcí. Než si zvykla na svou rozložitost, shodila na zem několik drobností.

Co teď bude dělat? Zůstane jí už tahle nelidská podoba? Byla vyděšená, nohy, ozdobené velkými smrtícími drápy, se jí třásly jako nikdy v životě. Musela zachovat klid, věděla to, ale nemohla si pomoci. Přemáhal jí vztek sama nad sebou, nad tou bezmocností.

Zavrzala šatní skříň a z jejích spár začal stoupat nasládlý dým.

Prudce se otočila a shodila hrnek s nedopitým čajem. „Sakra,“ usykla skrz zuby a její trpělivost začala slábnout – ten hrnek měla moc ráda. Zevnitřku skříně se ozvalo zaklepaní.

„Mohu dovnitř?“ ozval se příjemný hlas a Lucie si musela zacpat pusou pěstí, aby nezačala křičet. Právě se změnila v nějakou kreaturu a ještě na ní bude mluvit skříň?

„Mlčení беру jako ano,“ řekl hlas a dveře se pomalu otevřely. Lucie zatajila dech a jakmile spatřila draka se safírovými šupinami, s úlevou vydechla. Ale pořád zůstala napjatá jako struna, kdyby bylo potřeba vzít nohy na ramena. Zapomněla na chvíli, že už není člověk.

„Lucie Horná, nemýlím-li se, velectěná?“ promluvil uhlazeným tónem, až ji klesla brada. Jak že jí to řekl? Velectěná?

„Dovolte mi, abych se představil, mé jméno je Jolniiire Eo Seiy, ale říkejte mi Jolni,“ představil se neznámý drak a přátelsky na ni mrkl. Už to měl vyzkoušené, na takové dračice jako ona to vždy zabíralo. Potřeboval sehrát svůj part, potreboval, aby se uklidnila a šla s ním. Oprášil své sako z nejjemnější tkaniny a vytáhl z postranní kapsy malý svítek. Lucie na něj koukala, oči dokořán. Chvění ovládalo celé její tělo, co to mělo znamenat?

„Velectěná Laiir z Ronských Mezí, dlouho jsme tě hledali a konečně se mi tě podařilo najít,“ ukázal na šperk z ohnivé kapky, která se při proměně stala její součástí. Hladký povrch kamene v její hrudi odrážel pomněnkové oči draka Jolního.

„Našla jsi medailon svých předků, který odhalil, kým skutečně jsi. Naší spásou, naší královnou,“ poklonil se, až se čenichem dotýkal země a čekal, jak Lucie zareaguje. Většinou dokázal přesně odhadnout povahu člověka, ale existovaly i výjimky. Chyby nejsou tolerovány, má jen tento pokus, musí mu uvěřit.

„Já..., královna...,“ přemýšlela nahlas a třídila si myšlenky, tento den byl už tak náročný a on jí tady vykládá něco o královnách. „Já ale nejsem ta vaše Laiir, já jsem a vždy byla jen Lucie. Musel jste se splést,“ pokusila se vymluvit, protože to vše znělo tak strašně neuvěřitelně. Jenže jak si měla vysvětlit, že je drakem?

„Kdybyste nebyla Laiir, tak by vás ten kámen neproměnil. Dotýkal se ho ještě někdo?“

Vzpomněla si na Martu. Oči ji prozradily.

„No tak vidíte, to je nepopíratelný důkaz, že pocházíte z vznešeného rodu Ronských, kteří do této doby vládly našemu světu. Pokud bude vaše jasnost chtít, mohu vám náš svět ukázat. Lesy louky, hory plné řek a teplý vítr, který se opírá do křídel. Věřte mi, ten pocit budete milovat,“ mluvil drak a ani na chvíli se nezastavil. Zmínka o létání jí vrátila zpátky do reality. Stojí tu, s modrým drakem, sama je jedna šupina, neumí se přeměnit zpátky ani neumí létat. Co by mohla ztratit, když s ním půjde? Do světa draků.

Jolniiire ji pozoroval zkušeným pohledem, viděl, jak se jí rozšířily zorničky, jen se zmínil o létání. Každý člověk zabere na létání jako ryba na háček. Usmál se na ni a přiblížil se k ní. Věděl, že ona nezná etikety, mohl si dovolit cokoli, ale svoje potřeby bude muset nechat na jindy. Přece jen se změnila v opravdu krásnou dračici. Jenže už byl v tomto světě moc dlouho a neměl to tu rád. Už jen ten zápach všude kolem. Vzal jí za ruku a v okázalém gestu ji věnoval na lesklé šupiny polibek. Snažil se jí přitom dívat do očí, jak dlouho to jen šlo.

„Můžeme vyrazit?“ zeptal se, chtěl to mít už za sebou, byla jeho poslední převoz a potom si mohl užít zasloužené volno. Třeba by mu ji potom půjčili.

Lucie přikývla, omámená jeho slovy o světě draků. S odhadem se trochu sekl, tuhle dívku nezajímala Moc tak, jako pocit volnosti na nebi. A jakmile jí ukáže jak létat, nebudou s ní problémy. V duchu si slastně zavrnl, třeba se chvíli proženou po obloze.

Nabídl jí rámě, zavěsila se do něj a vkročili spolu do dýmem provoněné skříně.

„To je nádhera,“ vydechla, jakmile se ocitli na druhé straně. Louka kvetla divokými květy od velikosti hrášku až po giganty velikosti melounu. Květiny ukryté ve stínu obřích stromů skrývaly své kalichy, kterými lovili hmyz. Všude vonělo čerstvé jehličí a svěží tráva.

„Jsem rád, že se vám tu líbí. Kolem nás se rozprostírá *Les modré stezky*, který protíná řeka *Nezkrotná*. A právě kousek po proudu je výborné místo, pro první let,“ oznámil a vykročil sebejistým krokem do neprostupné džungle. Stromy zde byly tak vysoké, že i jediný list byl velký jako její tlapa a veškeré rostliny tu hýřily všemožnými barvami, až měla opravdu dojem, že s jí to jen zdá. U země se držel jemný mlžný opar, zdálo se, že slunce – vlastně dvojhvězda, jak si všimla, právě vyšlo.

Lucie toužila po změně, odejít do lepšího světa, ale vždy bylo jen u přání. Teď, když tu kráčí po všech čtyřech, se nemůže zbavit pochybností. Tento svět je tak neskutečný. Cítila pohyb půdy pod svými tlapami, jak se v ní hemží žížaly a všelijací hlodavci tam budují své chodbičky.

Prostorem se prohnal hlasitý řev.

„Co to bylo?“ zeptala se s knedlíkem v krku. Znělo to hodně blízko.

„Ostatní, nic, čeho by ses měla obávat,“ znovu na ni mrkl a rozhlížel se kolem. Zahlédl na obloze několik stínů a věděl, že dnes na létání nedojde. Dorazili moc brzy, vezmou si ji a on si ani neškrtně. Nemohl se vzpírat nadříceným a ni nechtěl. Takové peníze by nikde jinde nedostal. Ani svobodu.

„Děje se něco?“ zeptala se. Věnovala sice veškerou pozornost zdejším ptákům, motýlům a všemu, co se jí před jejíma novými očima mihlo, ale všimla si změny jeho tváře.

„Nic, má paní, už tam budeme,“ musel se přemáhat, aby to znělo uhlazeně, jako všechna jeho slova předtím.

Zamihotal se vzduch, zvedl se vítr a přímo před nimi přistáli dva černí draci, velcí jako čtyřpatrový dům.

„Je čas,“ promluvil hromovým hlasem první drak a nebezpečně se mu blesklo v očích.

Lucie na ně hleděla, ústa dokořán. Obdivovala jejich krásu a přirozenou vznešenost, ale strach, ten slizký had, už se jí zakousnul do těla. „Na co je čas, Jolní?“

Odpověď nedostala. Místo toho po ní druhý obří drak chňapl a uvěznil ji mezi svými masivními drápy. Zvedl ji do výše svých fialových očí a prohlížel si ji ze všech stran. Zoufale se mu snažila vytrhnout, zatínala zuby, křičela. „Co se to tu děje? Jolní? Pomoz mi!“

Černý drak zařval, až jí zalehlo v uších a strčil ji do připravené klece, kterou odněkud vyčaroval první obr.

„Dobrá práce, Jolniiire, tahle je obzvláště pěkná, budeme na tebe pamatovat,“ promluvil první z draků s jantarovými očima. Jolniiire se uklonil a na jeho tváři se usadil zlomyslný výraz. Vždyť právě vydělal pořádnou sumu, která mu zajistí dalších pár let svobody. Vzácné barvy byly za těžké peníze.

„Proč? Jolni?“ dožadovala se Lucie, držice se chladného kovu klece. „Proč?“

Jolniiire se od srdce zasmál, kolikrát tohle už slyšel? „Milá zlatá, nemohu pochopit, že jste vy lidé tak strašně naivní, že i po několika stoletích skočíte na báchorku o vyvoleném. Tak moc chcete vyniknout, mít moc, být někým. Přeměnil jsem tě a právě teď prodal za velmi pěknou sumu. Kde jinde by náš svět našel lepší otroky než v lidském světě? Prober se prosím tě, přece bychom nezotročovali svůj vlastní druh.“ Jeho slova ji ranila. V hloubi duše věděla, že tato pohádka nemohla být skutečná, ale tolik chtěla utéct, něčemu věřit. Slzy se jí bezostyšně draly z očí.

„Prodal?“ zaječela na něj, ale obří drak silně zatřásl její klecí. Nečekala to a narazila si pravé křídlo. Bude mít možnost je někdy vůbec použít? Zkontrolovala si malé růžky na hlavě a ocas.

„Drž hubu a dožiješ se zítřka,“ zasyčel na ni fialvooký obr. „A má nabídka platí Jolni,“ otočil se na safírového draka.

Jolniiire se usmál, „Beru tě za slovo, Tirete, najít pěknou společnost je dneska skoro nemožné. Sbohem zlatičko, užij si světla *Dvojitého císaře*, dokud máš ještě dost sil.“

Safírový drak roztáhl křídla a mžiku zmizel mezi sněhobílými peřinami mraků. Nechal tam Lucii samotnou s dvojicí obřích draků, kteří na ni vrhali znechucené pohledy.

Probudila ji bolest, šířící se po jejím těle. Napřed ucítila jen jemné tepání v blankách mezi křídly a nakonec ji vnitřnostmi projela bolest plnou silou, jako otrávený šíp. Sevřela víčka ještě pevněji, když vedle sebe někoho ucítila. Byl až příliš blízko. Má se podívat, nebo dělat, že spí? Bolest nepolevovala a přinutila Lucii stáhnout se do těsného klubíčka.

„Jen pomalu, žiješ, to je hlavní,“ ozval se hlas přímo vedle ní. „Snaž se vyhnout prudkým pohybům. Ti tě teda pěkně zřídili.“ Noar seděl vedle ní a snažil se jí svým hlasem uklidnit, protože až ta dívka otevře oči a uvidí mříže, už to nepůjde. Pokud ovšem není hysterka jako všechny ostatní v cele. Zvědavě si ji prohlížel, to jak její šupiny hladce přechází jedna v druhou, jak se v nich hypnoticky proplétají ohnivé barvy. Byla nádherná a ani tucet modřin a několik šrámů ji na kráse neubralo. Teď už mu zbývalo se jen zeptat, odkud přišla. On sám byl odveden z *Jižních moří*, pokud dobře počítal, před třemi východy *Bledého tesáku* v plné síle.

Lucie pomalu otevřela jedno oko a hned za ním druhé. Hleděla na své ohromné tlapy s nebezpečnými drápy a na chvíli se nemohla rozpomenout, kde vlastně je. Mříže! Hned jak si jich všimla, nepotřebovala další důkaz. To nebyl jen špatný sen.

„Kde..., kde to jsem?“ zašeptala a třeštila oči na draka, který seděl přímo vedle ní a ledabyly se opíral o zeď. Pozoroval ji a při zvuku jejího hlasu si povzdchl.

Přisunul se k ní blíž, až se svou rukou skoro dotýkal jejího ramene. Znejistěla. Drak se na ni povzbudivě usmíval – nevěděla, jak to poznala, prostě to najednou věděla, ale přestože mě tento

šupiny barvy lesního mechu, nemohla se zbavit pocitu, že se na ni každou chvíli vrhne a rozsápá ji svými černými drápy. Už nevěděla čemu věřit.

„Záleží, co přesně chceš vědět. Jsme v cele, na *Severních planinách*,“ odpověděl Noar a nasával opojnou vůni, kterou Lucie oplývala. Dlouho jí nezůstane.

„Cože?“

„Podle tvé hlasu soudím, že jsi přeměněná. Jsi ve světě draků, *Solaně*. Pokud mě zrak neklame, jsi otrok, stejně jako já. Jen s tím rozdílem, že já jsem drakem od narození.“

„Otrok?!“ vykřikla Lucie a vzápětí na ni ostatní vězni zasyčeli. „Ticho ty mrcho, chceš náš zabít?“ Naštvanými, závistivými pohledy ji probodávalo snad tucet dalších draků. Lucie se schoulila do klubíčka a pokusila se nevnímat okolí.

K večeru uslyšela pláč, dívčí pláč, který si nemohla splést s ničím jiným. Zarachotil klíč a dveře do cely se otevřely. Lucie strhnula a opatrně se podívala na draka, jehož šupiny odrážely namodralé měsíční světlo. Vešel dovnitř a někoho za sebou táhl. Člověka! Lucie poznala hustou hřivu, kterou ta bestie svírala v rukou.

„Zná někdo tuhle špínu?“ zařval a trhnul tlapou. Vzlykající postavička dopadla k jeho nohám. Otevřená a ještě stále krvácející rány prosvítaly pod podtrhaným oblečením. Vždyť je to Marta! Lucie si skousla jazyk, když chtěla zakřičet její jméno.

„Ani se nehni, jinak je po tobě,“ sykl na ni ten zelený drak, sedící stále vedle ní. Ani se ho nezeptala na jméno. Chytil ji za tlapu a výhrůžně se na ní podíval.

„Tak bude to? Někdo téhle opici musel pomoci. Říkala, že se sem dostala před portál ve skříni. Kdo to byl?“ řval strážce, stále svírající dívku za její vlasy. Marta těkala očima po dracích a byla na pokraji zhroucení. Přes slzy už nic neviděla.

„Nikdo? Nikdo jí nechce zachránit život?“ významně se podíval na Lucii, věděl, že ta lidská dívka následovala ji, chtěl, aby se přiznala, chtěl, aby mě důvod ji vzít ven z cely a ukázat jí, kdo je teď jejím pánem, jako před pár hodinami. Jenže předtím byla v bezvědomí.

Lucie zařala drápy až do krve, ale pud sebezáchovy byl silnější. Neodvážila se hnout, neodvážila se ani pípnout na záchranu své kamarádky. Strážce tasil zubatý nůž a podřízl dívce hrdlo. Držel Martu, lapající po dechu a pustil ji až ve chvíli, kdy přestala klást odpor.

„Vaše dnešní večeře,“ řekl, odplivl si a odešel.

Všechno se událo v rámci vteřin, všichni vězni se slétli na mršinu jako mouchy na lep, řvali, prali se jen, aby na ně zbylo kousek masa. Lucie se rozplakala nad vlastní slabostí, vlastním strachem, který leptal její duši jako kyselina. Nechala Martu zemřít, jen aby ji už nemučili.

„Buď ty nebo ona,“ zašeptal drak vedle ní. „Tady nikdy nemáš jinou volbu, raději si zvykni, nebo příští večeří budeš ty. Divila by ses, co dokáže hlad.“

Zabořila hlavu do jeho ramene a nechala, aby žal ovládl její tělo. Stala se otrokem ve světě, kde jak to vypadalo, neměl život žádnou cenu. Na chvíli, na děsivě dlouhou chvíli pomyslela na sebevraždu.

Ne! Ujistila se v duchu. Bude se snažit přežít a za každou cenu se dostat ven, cítit vítr ve svých křídlech, kde jí zatím jen tupě pulzovala bolest. Celou svou bytostí chtěla zažít ten pocit, kdy jí sluneční paprsky budou hladit po těle a mraky budou vypadat jen jako bělostná peřina, do které by si mohla lehnout. A udělá pro to cokoliv.

Obsah

Dcera lorda Ishtacka - Ondřej Hartman.....	5
Volím život - Veronika Hoppová.....	13
Všechny jsou - stejné Irena Hynková.....	18
Pád - Mai Huong Tranová.....	20
Dračí kletba - Petra Machová.....	27